

РЕШЕНИЕ

№ 7150

гр. София, 09.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8539** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Териториална дирекция Югозападна „Агенция митница“, срещу решение (без номер) от 30.04.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 19204/2019 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 21 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 52/19.08.2016 г. издадено от началника на Митница „Ареогара С.“.

С оспореното НП на Н. П. П. е наложена „глоба“ в размер на 121 284,20 лева на основание чл. 233, ал. 1 и ал. 6 от Закона за митниците (ЗМ), за нарушение на чл. 233, ал. 1 от с.з.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради неправилно прилагане на материалния закон - касационни основания по чл. 348, ал. 2 от НПК. Развити са подробни съображения, че СРС неправилно е възприел, че не е доказано, че е извършено нарушението. Касаторът моли за отмяна на решението на СРС изцяло и постановяването на решение по същество, с което да бъде потвърдено спорното НП.

По делото е постъпила молба от Н. П., от 12.10.2020 г., в която моли съда да прекрати образуваното производство поради изтекла погасителна давност.

По времето на проведеното по делото съдебно заседание касаторът не се явява. Представява се от адвокат Ш.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел че на 07.02.2016г. в митница Аерогара С. бил получен сигнал на служебния имейл адрес на С. Б. от Швейцарските митнически власти за пристигането на Н. П. заедно със съпругата си и дъщеря си с конкретен полет, като било посочено, че същите „ще носят на китките си“ часовници на стойност общо 91 541 швейцарски франка от конкретни марки, съдържало се описание детайлно на външния вид на пътниците, приложен бил износен документ при туристическо пътуване, оформен на името на съпруга, и въз основа на който документ бил възстановен ДДС от швейцарските власти. Посочвало се, че часовниците следвало да бъдат декларирани, за да бъдат платени публичните задължения.

П. не бил спиран за проверка при пристигането ѝ, тъй като сигналът бил получен от служител на митницата, а не на официалния имейл адрес на координационния център. Установено е, че действително П. е влязъл на територията на страната на 07.02.2016 г., а от снетия видеозапис било установено, че същият е минал през зелен коридор – „нищо за деклариране“. Отправена била покана (24.03.2016 г.) до П. за представяне на доказателства и писмени обяснения, той се явил, но отказал да дава обяснения без адвокат, впоследствие се явил упълномощен адвокат, на който били връчени документи за извършена проверка. На 18.04.2016 г. било подадено заявление до швейцарските власти, с което съпругът на П. направил самопризнание за неплатен данък в страната, а заедно с това внесъл и стойността на върнатия данък в страната при износа на двата часовника.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че нарушението не е извършено, поради което е отмени процесното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез връчване, на ст. юрк. 3. на 02.06.2020 г. Жалбата е подадена на 10.06.2020 г. и е заведена в деловодството на СРС с вх. № 1026820, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Към момента на постановяването на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, но към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият

съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК /в редакцията към датата на извършване на нарушението, изм. в ДВ.бр.26/2010 г. в сила от 10.04.2010 г./ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80, ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 07.02.2016 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 07.08.2020 г.

С оглед на тези констатации, тъй като първоинстанционният съд е отменил атакуваното НП решението следва да се остави в сила.

По отношение искането за допълване на решението на СРС, настоящият съдебен състав намира, че в правомощията на СРС е да се произнесе по него.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 30.04.2020 г., постановено по нахд № 19204/2019 г. на СРС –НО, 21 състав.

Решението е окончателно.